

Sygn. akt XIII U 576/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Młyński
Protokolant:	st. sekr. sądowy Magdalena Kruk

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy G. K.

przeciwko Z. Oddział w W.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania G. K.

od decyzji Z. Oddział w W.

z dnia 23 grudnia 2014 r. nr (...)

z dnia 22 stycznia 2015 r. nr (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt XIII U 576/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 grudnia 2014 r. Z. Oddział w W. powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił G. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na to, że niezdolność do pracy odwołującego powstała poza okresami uprawniającymi do wnioskowanego świadczenia (k. 32 a.r.).

Decyzją z 22 stycznia 2015 r. Z. Oddział w W. powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił G. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na to, że niezdolność do pracy odwołującego powstała poza okresami uprawniającymi do wnioskowanego świadczenia (k. 33 a.r.).

Od powyższych decyzji odwołania złożył G. K. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący zarzucił, iż organ nieprawidłowo określił datę powstania jego niezdolności do pracy (k. 2-5 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie wskazując, iż zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (k. 12 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

G. K., ur. (...), złożył do organu w dniu 10 września 2014 r. wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do ww. wniosku odwołujący załączył m. in. kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (k. 1 i nast. a.r.).

Odwołujący od 30 września 2003 r. do 27 września 2004 r. odbył zasadniczą służbę wojskową. Od 8 października 2004 r. do 7 kwietnia 2005 r. był natomiast zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny i pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Skarżący w dniu 22 sierpnia 2008 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu. Z dniem 5 stycznia 2010 r. został zatrudniony w (...) Company Ltd sp. z o.o. na stanowisku konfeksjonera, zaś od 1 lutego 2012 r. jako operator maszyn. Na początku ww. zatrudnienia skarżący pakował saszetki, sprawdzał ich szczelność, zaś jako operator saszetkarki pilnuje maszynę, naprawia ją, wymienia folię, włókninę, sprawdza szczelność (przesłuchanie odwołującego, k. 136 a.s.).

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 24 września 2014 r. stwierdził, że odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta powstała 22 sierpnia 2008 r. (k. 15 a.r.).

Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 17 grudnia 2014 r. stwierdziła, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2019 r., a niezdolność ta powstała 22 sierpnia 2008 r. (k. 31 a.r.).

Wobec powyższego, zaskarżonymi decyzjami z 23 grudnia 2014 r. i 22 stycznia 2015 r. organ rentowy odmówił G. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na to, iż niezdolność do pracy odwołującego powstała poza okresami uprawniającymi do wnioskowanego świadczenia. Łączny okres składkowy i nieskładkowy skarżącego udowodniony w okresie od 1 grudnia 1999 r. do 21 sierpnia 2008 r. wyniósł 2 lata, 10 miesięcy i 23 dni. Organ ustalił również łączny stan sumaryczny w wymiarze 7 lat, 5 miesięcy i 5 dni, tj. 10 miesięcy i 7 dni okresów nieskładkowych oraz 6 lat, 6 miesięcy i 28 dni okresów składkowych (k. 32, 33 a.r.).

Celem weryfikacji stanowiska stron, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych ortopedów oraz Szpitala (...), Kliniki (...) dla ustalenia czy odwołujący jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, od kiedy i na jak długi okres.

Biegły lekarz ortopeda M. G. w opiniach z 30 września 2015 r. i 17 listopada 2015 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniu rozpoznał u odwołującego amputację podudzia lewego po przebyłym zmiążdzeniu, bóle kręgosłupa w przebiegu skoliozy funkcjonalnej. W ocenie biegłego skarżący jest trwale częściowo niezdolny do pracy od daty wypadku (amputacji podudzia lewego), tj. 22 sierpnia 2008 r. (k. 36, 37, 56 a.s.).

Biegły lekarz ortopeda K. K. w opinii z 4 stycznia 2016 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniu stwierdził, iż skarżący jest trwale częściowo niezdolny do pracy od daty wypadku, tj. 22 sierpnia 2008 r., a powodem tej niezdolności jest amputacja lewego podudzia. Biegły zaznaczył, iż pomiędzy wypadkiem, a stanem obecnym nie zaszły okoliczności znacząco pogarszające stan zdrowia skarżącego (k. 76 a.s.).

Biegły lekarz ortopeda J. B. w opinii z 18 maja 2016 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniu stwierdził, iż w trakcie zatrudnienia nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia odwołującego w zakresie częściowej niezdolności do pracy. Biegły wskazał, iż po wypadku skutkującym amputacją podudzia nastąpiło istotne pogorszenie stanu zdrowia skarżącego o 60% trwałego uszczerbku. Biegły podniósł nadto, iż praca przy maszynie w okresie wykonywania obowiązków operatora nie powoduje jednoznacznie pogorszenie stanu ortopedycznego, nie powoduje niemożności świadczenia pracy w dotychczasowych warunkach (k. 104-106, 142 a.s.).

Biegły lekarz psychiatra B. P. w opinii z 30 stycznia 2017 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniu stwierdził, iż brak jest podstaw do orzeczenia u odwołującego z uwagi na stan psychiczny nawet częściowej niezdolności do pracy. Biegły zauważył, iż skarżący nie leczy się psychiatrycznie, a poprzednie leczenie było nieregularne, zaś odwołujący często samodzielnie odstawiał leki (k. 157-159 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach dokumentów oraz opinii biegłych lekarzy sądowych ortopedów i psychiatry, jak również na podstawie przesłuchania skarżącego. W ocenie Sądu dokumenty znajdujące się w aktach sprawy są autentyczne, a ich treść nie budzi wątpliwości. Treść tych dokumentów nie była także negowana przez żadną ze stron, zaś zeznania odwołującego co do zasady korelują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd nie znalazł również podstaw, aby odmówić wiarygodności ww. opiniom biegłych lekarzy sądowych, które zostały wydane zgodnie z wiedzą specjalistyczną. W ocenie Sądu opinie te spełniają wszelkie kryteria, aby uznać je za w pełni wartościowy środek dowodowy i mogą stanowić podstawę do czynienia prawidłowych ustaleń faktycznych. Opinie te nie zostały skutecznie przez strony zakwestionowane. Wobec powyższego Sąd uznał wynikające z nich opisane wyżej fakty za część stanu faktycznego niniejszej sprawy. Biegli w sposób szczegółowy przeanalizowali stan zdrowia odwołującego, w szczególności w zakresie ustalenia daty powstania niezdolności do pracy. Powołani w sprawie biegli są specjalistami z zakresu adekwatnego do schorzeń odwołującego, uznali się właściwymi do oceny stanu jego zdrowia, ich opinie są jasne, logiczne, przekonujące, gdyż opierają się na dowodach zebranych w sprawie, korespondują ze sobą. To przemawia za uznaniem, że biegli dokonali prawidłowej oceny zdrowia odwołującego i nie zachodzi potrzeba powołania kolejnych biegłych.

Według Sądu ten materiał dowodowy jest przekonujący oraz rzetelny i dlatego uznany został za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania G. K. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy odwołujący jest uprawniony do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6 (tj. czasowego pozostawania bez pracy na obszarze Państwa Polskiego z powodu niemożności jej otrzymania lub niemożności podjęcia szkolenia zawodowego, w tym okresy pobierania zasiłków z funduszu aktywizacji zawodowej, zasiłków dla bezrobotnych oraz zasiłków szkoleniowych wypłaconych z Funduszu Pracy), 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (warunku tego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy).

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 3, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 3 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku 22-25 lat.

Jak już wyżej zaznaczono przyznanie prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy uzależnione jest od łącznego spełnienia powyższych warunków.

Stosownie do art. 12 ww. ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania

jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ww. ustawy). Ocena ta ma charakter prawny i dokonuje jej Sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 maja 2014 r., sygn. III AUa 1405/13).

Art. 59 ust. 1 ww. ustawy stanowi, iż osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała; renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa. Renta okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji organu rentowego.

Wymaga podkreślenia, iż w postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy - weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, z zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych. Jednak w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy ostatecznie zawsze decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy jako przesłanka renty ma tu znaczenie prawne (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 658/12).

Należy podkreślić, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności mających zasadnicze znaczenie opinii biegłych lekarzy ortopedów i psychiatry jednoznacznie wynika, że skarżący stał się częściowo niezdolny do pracy z dniem 22 sierpnia 2008 r., tj. kiedy uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego amputowano mu lewe podudzie. W ocenie Sądu wskazani wyżej biegli w swych opiniach w sposób przekonujący uzasadnili ww. stanowisko.

Odwołujący nie wskazał przy tym innych niż uwzględnione przez organ rentowy okresów składkowych i nieskładkowych, zaś z dniem 7 kwietnia 2005 r. utracił status osoby bezrobotnej i wstrzymano mu wypłatę zasiłku dla bezrobotnych. Wobec powyższego, nie budzi wątpliwości, iż niezdolność do pracy powstała później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresu składkowego, co nastąpiło z dniem 7 kwietnia 2005 r. Ponadto bezspornym jest, iż skarżący nie udowodnił wymaganych 3 lat okresów składkowych i nieskładkowych przed powstaniem niezdolności do pracy.

Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, iż prawidłowe jest ustalenie pozwanego organu rentowego, albowiem słusznie zaskarżonymi decyzjami z 23 grudnia 2014 r. i 22 stycznia 2015 r. odmówił on G. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

SSO Rafał Młyński

ZARZĄDZENIE

(...)